

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **R.D.C.**, narozený dne ..., státní příslušnost Somálsko,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, obecným
zmocněncem,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9
proti
žalované: **Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje,**
sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované o zajištění cizince ze dne 11. 1. 2019, č. j. KRPP-6171-4/ČJ-2019-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem předání podle

právního předpisu Evropské unie [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“)]. Doba zajištění byla stanovena dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na 86 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

2. Dle podané **žaloby** se správní orgán nedostatečně zabýval individuálními okolnostmi případu. V případě žalobce neexistuje vážné nebezpečí útěku, jelikož byl zkontrolován ve vlaku ve směru do Mnichova. Uvedl, že musel nastoupit do špatného vlaku a že jeho cílovou zemí byla Itálie, kam měl dle německých orgánů vycestovat. Z jeho jednání tedy nevyplývá, že by vyjádřil úmysl nevycestovat do státu příslušného k podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná nemusela přistoupit k zajištění, které je nejtvrdějším opatřením, které se policii nabízí, ale mohla mu uložit povinnost vycestovat, nebo se hlásit na policii, a to i v situaci, kdy nedisponuje finančními prostředky ani adresou. Žalobce má za to, že správní orgán nedostatečně odůvodnil nemožnost uložení mírnějších opatření.
3. Žalobce je dále toho názoru, že vydané rozhodnutí omezuje jeho osobní svobodu v nezákonné a nepřiměřené délce. Podle čl. 28 odst. 1 nařízení Dublin III musí zajištění být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných právních řízení za účelem provedení přemístění podle tohoto nařízení. V napadeném rozhodnutí žalovaná stanovila dobu zajištění na 86 dnů tak, že sečetla lhůty uvedené v nařízení Dublin III (30+14+42 dní). Žalovaná tedy zajistila žalobce ne na minimální dobu, ale naopak na nejdelší možnou dobu, s jakou nařízení Dublin III počítá. Takto stanovená doba zajištění navíc nedává záruku, že žalobce skutečně bude zajištěn jen po dobu souladnou s nařízením Dublin III. Žalobce poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 11/2015, podle kterého má správní orgán dbát toho, aby nedošlo k zajištění účastníka řízení na dobu zjevně převyšující maximální doby zajištění podle nařízení Dublin III. V této věci již ale v okamžiku podání žádosti o převzetí (pokud nedojde k podání této žádosti v poslední možný den lhůty) bude maximální doba zajištění podle nařízení Dublin III v rozporu s dobou, stanovenou napadeným rozhodnutím.
4. Žalobce cituje z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 11/2015: *„Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že nelze paušálně říci, že by čl. 28 nařízení Dublin III stanovil maximální dobu trvání zajištění určenou jako součet tří lhůt zde uvedených – jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. Kupříkladu, požádal-li by správní orgán o převzetí cizince již po dvou týdnech (nikoliv po měsíci), mohla by šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění uplynout daleko dříve, než činí součet lhůt jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Stanovení doby trvání zajištění na dobu odpovídající součtu těchto lhůt by tak umožňovalo omezení osobní svobody cizince přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Ještě závažnější situací, která by byla zjevně v rozporu s čl. 28 odst. 3 pododstavcem. 4 nařízení Dublin III, by bylo stanovení doby trvání zajištění na dobu odpovídající součtu uvedených tří lhůt a následné nepodání žádosti o převzetí cizince v jednoměsíční lhůtě. Limity doby trvání zajištění se proto musí podle názoru Nejvyššího správního soudu uplatnit samostatně v různých fázích procesu přemístění.*

Kromě toho limitem pro dobu trvání zajištění nejsou všechny tři lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nýbrž pouze lhůta jednoho měsíce pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění (viz znění čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III). Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neopověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu). Tento modelový případ řeší situaci, kdy proti rozhodnutí o přemístění není podán opravný prostředek s odkladným účinkem. Byl-li by podán, mohl by správní orgán v jakékoliv fázi procesu přemístění rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o předpokládanou dobu trvání řízení o opravném prostředku. Správní orgán však nemůže předem spekulovat, zda takový opravný prostředek podán bude.“

5. Takový postup při počítání a určování maximální doby zajištění je následně Nejvyšším správním soudem zopakován také v rozhodnutí ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 5 Azs 201/2016, kde také uvádí následovně: „Stěžovatel právně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (viz k tomu rozsudek ze dne 24. 2. 2016, č. j. 4 Azs 8/2016 - 26, dále také rozsudek ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013-59, č. 3044/2014 Sb. NSS) poukázal na to, že při prodloužení doby zajištění cizince, v jehož případě bylo zahájeno řízení o předání do příslušného členského státu podle nařízení Dublin III, musí být sledována měsíční lhůta, která plyne od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vykládá lhůtu stanovenou nařízením Dublin III jako nepřekročitelnou, tedy jako striktní bariéru pro další omezení cizince na svobodě.“
6. Žádost o převzetí je odeslána a také reakce ze strany dotázaného členského státu je poskytnuta obvykle již během prvního měsíce zajištění. K okamžiku poskytnutí reakce ze strany dotázaného státu je tak již známa maximální doba zajištění (6 týdnů od tzv. akceptace) a policie standardně na základě takové informace prodlužuje dobu zajištění na dobu, která je v souladu s nařízením Dublin III. Postup žalovaného je podle názoru žalobce proto nesprávný. Takový postup nedává žalobci žádnou možnost obrany proti případnému nepropuštění ze zajištění po překročení maximální doby zajištění podle nařízení Dublin III.
7. Žalobce si je taktéž vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 198/2016, který polemizuje s předešlou interpretací, avšak má za to, že lhůta 86 dní k zajištění je nepřiměřená. V tomto rozsudku navíc Nejvyšší správní soud zopakoval, že nelze paušálně sčítat lhůty uvedené v čl. 28 Dublinského nařízení, tedy jeden měsíc, dva týdny a šest týdnů. Doba zajištění se odvíjí od každého případu, od data dotázání a rychlosti reakce dotazovaného státu. Žalobce má za to, že paušální sečtení lhůt na tak dlouhou dobu, která činí skoro 3 měsíce, není správný postup a není v souladu s imperativem co nejkratší možné doby zajištění.

8. S tím také souvisí právo na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění, jak vyplývá z čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i z čl. 10 Ústavy. Člověk zbavený osobní svobody musí mít právo na pravidelný soudní přezkum v rozumných intervalech. Žalovaný správní orgán sice uvádí, že se „zabýval účinným zajištěním práva účastníka řízení na soudní kontrolu trvání zajištění“ (str. 6) a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 97/2012 (rozhodnutí již obsoletní, neboť se zabývá situací za existence jiné právní úpravy), z odůvodnění napadeného rozhodnutí ale není možné vyčíst, k jakému závěru dospěl a zda je vůbec stanovená doba zajištění v souladu s takovým právem. I zde se Nejvyšší správní soud vyjádřil, že opravnými prostředky v případě zajištění je právě podání žaloby proti zajištění a proti prodloužení zajištění. V tomto případě však správní orgán kalkuluje lhůty v nejvyšší možné míře, aby již rozhodnutí o prodloužení nemusel vydávat. Z běžné praxe tzv. dublinského řízení je známo, že žádost o převzetí je zpravidla podaná hned v prvních dnech zajištění. Z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva, Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu plyne, že právo na pravidelný soudní přezkum správního rozhodnutí o zajištění by mělo být dostupné přibližně každých 30 dnů (žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 57/2014, 7 As 97/2017, 5 Azs 228/2015 a Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1020/2015). Žalobou napadené rozhodnutí ale vůbec neuvádí, jakým způsobem je právo na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění v souzené věci zachováno. Vůči napadenému rozhodnutí je přípustná žaloba, kterou žalobce nyní podává. Pokud soud žalobě nevyhoví, může žalobce iniciovat vydání správního rozhodnutí (které je toliko podkladem k podání žaloby za účelem zabezpečení soudního přezkumu) podle ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí soudu v této věci. S ohledem na praxi a zatíženost soudu k doručování písemného vyhotovení zamítaných tzv. „detenčních“ rozhodnutí dochází ke konci 30-ti denní zákonné lhůty k vypracování a doručení písemného rozhodnutí. S ohledem na možnost podat žádost o propuštění toliko po uplynutí dalších 30 dnů (tj. v celku 60 dnů po vynesení rozhodnutí soudu) je možnost iniciovat další soudní přezkum v praxi už nedostupná. Napadené správní rozhodnutí se se situací zajištěných cizinců, s právní úpravou, ani s praxí, která je žalovanému známa, ale vůbec nezabývá. Místo toho žalobce zajišťuje na dobu maximální možnou a v rozhodnutí lakonicky konstatuje, že se zabezpečením práva na pravidelný soudní přezkum správní orgán zabýval. Naopak, napadené rozhodnutí je důkazem, že se správní orgán otázkou, zda lhůta 86 dní zajištění je i v souladu s právem na pravidelný soudní přezkum, vůbec nezabýval, neboť by musel dospět k minimálně pochybnostem, když ne přímo k závěru o rozporu takové doby zajištění s právem žalobce na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění. Z uvedených důvodů se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí je v části stanovené doby zajištění v rozporu se zákonem, s nařízením Dublin III, s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a se správním řádem. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelné.
9. S ohledem na skutečnost, že žalovaná porušila v řízení zákonná ustanovení § 129 a § 129a zákona o pobytu cizinců, čl. 5 odst. 4 Úmluvy, čl. 3 odst. 2 a čl. 28 nařízení Dublin III a § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, žalobce navrhl, aby soud rozsudkem napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.
10. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** setrvala na tom, že postupovala v souladu se zákonem a vydaná rozhodnutí byla řádně odůvodněna skutečnostmi zjištěnými během řízení.

Uvedla, že se individuálními okolnostmi případu zabývala na stranách 2 - 5 rozhodnutí o zajištění, kde jsou zvlášť popsány jak dosavadní průběh řízení a zjištěné skutečnosti, tak posouzení vážného nebezpečí útěku a možnost uložení zvláštního opatření.

11. Žalovaná dále uvedla, že vycházela z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 198/2016, kde se k rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 11/2015 uvádí: *„Uvedený rozsudek se totiž zabývá maximální dobou trvání zajištění a uvádí, že nelze paušálně počítat lhůty uvedené v čl. 28 Dublinského nařízení, tedy jeden měsíc, dva týdny a šest týdnů. Sám poukazuje na to, že v úvahu přichází řada variant, při nichž se celková doba zajištění může značně lišit. Je z něj zřejmé, že respektování maximální doby trvání zajištění stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III. přispívá zejména k urychlení administrativních kroků, jež vedou k realizaci přemístění a tedy i k tomu, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. Z citovaného rozsudku je dále patrné, že: „...limitem pro dobu trvání zajištění nejsou všechny tři lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nýbrž pouze lhůta jednoho měsíce pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění (viz znění čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III)“. Pokud stěžovatelé z uvedeného rozsudku citují, že: „V této fázi však stěžovatelka mohla stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 nařízení Dublin III. nejvýše na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu...“, pak čl. 28 Dublinského nařízení, ani toto rozhodnutí nestanoví žádnou závaznou lhůtu 30 dnů jako základní dobu pro zajištění cizince. Doba jednoho měsíce dle čl. 28 Dublinského nařízení je doba, do které má být nejpozději předložena žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Nezahrnuje v sobě zároveň maximální dobu zajištění osoby na jeden měsíc. Navíc, citovaný rozsudek č. j. 7 Azs 11/2015-32 rovněž zmiňuje otázku prodloužení doby trvání zajištění cizince takto (viz citace z tohoto rozsudku): „... V případě, že by příslušný stát neodpověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu).“*
12. Žalovaná se dobou zajištění a realizovatelností zajištění zabývala na stranách 5-6 rozhodnutí o zajištění. Žalovaná 11. ledna 2019 zaslala podnět k zahájení řízení podle Dublinského nařízení, ve spise pod pořadovým číslem 14. Dne 15. ledna 2019 bylo žalovanému doručeno oznámení o zahájení řízení podle Dublinského nařízení Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, č. j. OAM-35/DS-PR-2019, kde byl oznámen postup podle Dublinského nařízení a zaslána žádost o přijetí žalobce do Italské republiky a do Spolkové republiky Německo, ve spise pod pořadovým číslem 15. Pokud by se podařilo realizovat přemístění žalobce před uplynutím stanovené lhůty, bude ukončeno zajištění žalobce, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Stanovení lhůt zajištění vychází ze zkušeností získaných v obdobných řízeních, a pokud pomine důvod zajištění, je okamžikem pominutí důvodů zajištění ukončeno i před uplynutím lhůty zajištění, což je uvedeno na straně 6 rozhodnutí o zajištění.
13. Žalovaná dále uvádí, že postupovala v souladu s § 3 správního řádu, zjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu pro soulad jejího úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Opatřila si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a všechny podklady jsou součástí spisu. Žalovaná si není vědoma pochybení,

neboť výrok rozhodnutí obsahuje všechny zákonné náležitosti dané v § 68 odst. 2 správního řádu. Žalovaná jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnici Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

14. Ze zasláního **správního spisu** soud uvádí následující skutečnosti: Žalobce byl dne 10. 1. 2019 zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii ČR v mezinárodním rychlíku Plzeň – Mnichov. Následně byl ve spolupráci s policií SRN identifikován jako R.D.C., nar. ..., státní příslušnost Somálská federativní republika. 11. 1. 2019 byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení. Žalobce mj. uvedl, že nemá cestovní doklad, na území ČR je poprvé. Ze Somálska vycestoval v roce 2016. V roce 2017 požádal o azyl v Itálii a v roce 2018 v Německu. V Německu byla žádost o azyl zamítnuta. Žalobce se dle svého vyjádření pokoušel vrátit do Itálie. Nemůže dobrovolně vycestovat z ČR, neboť nemá dostatečné finanční prostředky (žalobce měl v době zajištění u sebe hotovost ve výši 19 euro), do domovského státu vycestovat nechce.
15. Téhož dne byl žalobce zajištěn na základě napadeného rozhodnutí a policie zaslala Ministerstvu vnitra podnět k zahájení řízení podle dublinského nařízení. Podle oznámení založeného ve správním spise čl. 72 byly dne 15. 1. 2019 odeslány žádosti o přijetí cizince zpět do Itálie a do Německa.
16. V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** správní orgán nejprve popisuje okolnosti zajištění žalobce a zjišťování jeho totožnosti, kdy byly nalezeny dvě shody v systému Eurodac. Dále shrnuje údaje, které žalobce uvedl při podání vysvětlení 11. 1. 2019. Žalovaná posuzovala, zda u žalobce existuje vážné nebezpečí útěku a nelze-li účinně uplatnit některé ze zvláštních patření, aby žalobce nemusel být zajištěn. Za rozhodné považovala skutečnosti, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, nemohl uvést adresu pobytu na našem území, nedisponuje finančními prostředky pro samostatnou cestu do Itálie a konečně není oprávněn k pobytu na území států, přes které by musel do Itálie cestovat. Zvláštní opatření nebylo možné uložit, neboť žalobce na území ČR nemá zajištěné ubytování, není schopen uvést adresu, na které by se zdržoval, není schopen se ve stanovené době hlásit na policii, taktéž nemá dostatečné finanční prostředky k poskytnutí finanční záruky. S ohledem na chování žalobce je zde důvodné podezření, že azylovou proceduru zneužívá. Žalobce byl povinen setrvat v Itálii, kde požádal o mezinárodní ochranu, ale vycestoval do Německa. Zajištění cizince je tedy přiměřené konkrétním okolnostem případu. Dále se správní orgán zabýval realizovatelností předání účastníka řízení a délkou zajištění. Žalované v době rozhodování nebyly známy žádné překážky předání žalobce do Italské republiky, případně Spolkové republiky Německo. Zároveň bylo zřejmé, že není možné zajistit předání ve lhůtě 48 hodin (italská strana má dle nařízení Dublin III dva týdny na odpověď českým orgánům). Doba zajištění byla stanovena s ohledem na předchozí zkušenosti žalované s obvyklou dobou přípravy předání. Žalovaná vycházela z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozhodnutí sp. zn. 7 As 97/2012.

17. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastníci řízení nežádali nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).
18. Soud neshledal žalobu důvodnou.
19. Předmětné ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví: „Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“
20. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců „policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. [...]“
21. Čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III uvádí: „Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.
Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.
Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 [pozn. jedná se o odvolání/přezkum ve vztahu k rozhodnutí o přemístění].
V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“
22. V žalobě byly vymezeny tři okruhy žalobních námitek. V rámci **prvního okruhu žalobních námitek** žalobce namítal, že se správní orgán nedostatečně zabýval individuálními okolnostmi případu. V případě žalobce neexistovalo vážné nebezpečí útěku, žalovaná nemusela přistoupit k zajištění, ale mohla mu uložit povinnost vycestovat, nebo se hlásit na policii. K tomu soud uvádí, že požadavek na zvážení využití zvláštních opatření před zajištěním za účelem předání vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2012, čj. 7 As 107/2012-40 „Před zajištěním cizince za účelem jeho předání podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je správní orgán povinen zvážet využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c citovaného zákona, a tuto úvahu promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince.“ Správní orgán by měl vzít v úvahu „zejména osobní, majetkové a rodinné poměry

cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-38) S konkrétními úvahami prezentovanými v žalobě však soud nemůže souhlasit. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Italské republice. Na jejím území však nesetřval a cestoval dále přes Švýcarsko do Německa, přestože nebyl oprávněn k pobytu v těchto zemích. Stejně tak skutečnost, že byl zajištěn na našem území, ať již se na něm ocitl záměrně nebo omylem, nesvědčí o tom, že by s policejními orgány v budoucnu spolupracoval, zdržoval se na udané adrese nebo se pravidelně hlásil. Žalobce nedisponoval finančními prostředky ke složení finanční záruky. Nebylo tedy možné uplatnit zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně popsal všechny skutečnosti zjištěné o žalobci, okolnosti jeho zajištění a vysvětlil též přezkoumatelným způsobem, jaké úvahy ho vedly k zajištění žalobce a proč neužil mírnějších opatření. První okruh námitek žalobce považuje soud za nedůvodný.

23. **Druhý z okruhů žalobních námitek** se vztahoval ke stanovené délce zajištění žalobce. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 11/2015-32, kterým argumentoval žalobce, lze citovat následující pasáže: *„Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že nelze paušálně říci, že by čl. 28 nařízení Dublin III stanovil maximální dobu trvání zajištění určenou jako součet tří lhůt zde uvedených – jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. [...] Kromě toho limitem pro dobu trvání zajištění nejsou všechny tři lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nýbrž pouze lhůta jednoho měsíce pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění (viz znění čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III). Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.“* V rozsudku ze dne 25. 1. 2017, č. j. 3 Azs 198/2016-19, však sám Nejvyšší správní soud s výše uvedenými závěry polemizoval: *„[Z rozsudku č. j. 7 Azs 11/2015-32 je] zřejmé, že respektování maximální doby trvání zajištění stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III přispívá zejména k urychlení administrativních kroků, jež vedou k realizaci přemístění a tedy i k tomu, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. [...] čl. 28 Dublinského nařízení ani toto rozhodnutí nestanoví žádnou závaznou lhůtu 30 dnů jako základní dobu pro zajištění. Doba jednoho měsíce dle čl. 28 Dublinského nařízení je doba, do které má být nejpozději předložena žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Nezahrnuje v sobě zároveň maximální dobu zajištění osoby na jeden měsíc.“*
24. Ze stanovení délky zajištění žalobce na 86 dnů vyplývá, že žalovaná naplnila základní požadavek, tj. nepřekročení 180 dnů zajištění cizince jako maximální hranice doby trvání zajištění dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III soud pohlíží jako na lhůty administrativní, které mají napomáhat hladkému průběhu celého procesu přemístění. Z dikce čtvrtého pododstavce čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, stanovujícího lhůty k jednotlivým procesním krokům, dle soudu nelze vyvodit, že se jedná o maximální dobu zajištění v tom smyslu, že je třeba ji takto

v rozhodnutí o zajištění stanovit vždy. Naopak, jedná se o dobu, po jejímž uplynutí musí být zajištěný cizinec (automaticky) propuštěn ze zajištění pro nesplnění procedurálních podmínek, tedy o určitou motivaci správního orgánu sloužící tomu, aby správní orgán usiloval o co nejefektivnější průběh tzv. dublinského řízení. V nyní projednávané věci byla doba zajištění stanovena v rámci lhůt dle nařízení Dublin III a s ohledem na předchozí zkušenosti žalované s předáváním cizinců v obdobných případech, kdy tyto „obdobné případy“ mohou být s ohledem na předcházející části napadeného rozhodnutí interpretovány jako případy cizích státních příslušníků, kteří nedisponují žádnými doklady totožnosti a kteří byli náhodně zajištěni policií při nelegálním tranzitu přes ČR, přestože v jiném státě jsou žadateli o mezinárodní ochranu. Z postupu žalované je navíc zřejmé, že nedocházelo ke zbytečnému prodloužení – již dne 11. 1. 2019 byl zaslán podnět ministerstvu a dne 15. 1. 2019 byly podle obsahu správního spisu zaslány žádosti ČR o přijetí žalobce zpět.

25. K **třetímu okruhu žalobních námitek** soud uvádí následující. Otázkou požadavku na pravidelnost (periodicitu) soudního přezkumu se v minulosti již zabývaly jak Nejvyšší správní soud, tak Ústavní soud. Z judikatury plyne, že záruka dle čl. 5 odst. 4 Úmluvy v sobě zahrnuje i právo na pravidelný soudní přezkum důvodů trvání zbavení osobní svobody, jenž je prováděn buď automaticky, nebo je cizinci alespoň dána možnost jej iniciovat „*v rozumných intervalech*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26). V právní úpravě obsažené v zákoně o pobytu cizinců je zakotveno několik „vstupních bodů“ do soudního řízení, kdy volba prostředku je pouze na dotčeném cizinci. Zajištěný cizinec může buď hned podat správní žalobu proti vydanému správnímu rozhodnutí o zajištění – lhůta k podání žaloby činí 30 dnů a soud je povinen o žalobě rozhodnout do 7 pracovních dnů od obdržení správního spisu, který si zpravidla vyžádá od správního orgánu (pro předložení správního spisu spolu s vyjádřením zákon počítá se lhůtou 5 dnů od doručení žaloby, pokud je podána prostřednictvím policejního orgánu, nebo od vyžádání soudem), nebo může takový cizinec vyčkat, až uplyne časový úsek 30 dnů upravený v § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a o jeho žádosti o propuštění ze zařízení rozhodne policejní orgán, načež má otevřenu možnost bránit se opět prostřednictvím žaloby proti negativnímu rozhodnutí. Z toho je zřejmé, že současná právní úprava stanovuje striktní lhůty především pro soudy, aby se předešlo situacím, kdy řízení standardně trvají po delší dobu v řádu měsíců a pravidelný soudní přezkum je tak vskutku znemožněn (k tomu srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, č. j. IV. ÚS 1020/15). Žalobce byl v napadeném rozhodnutí na str. 6 a 7 řádně poučen o možnostech obrany proti rozhodnutí o zajištění soudní cestou, včetně možnosti podat žádost o propuštění ze zařízení. Zdejší soud rozhoduje o žalobách proti rozhodnutím o zajištění v zákonných lhůtách a taktéž písemná vyhotovení rozsudků jsou vypravována v souladu se zákonem. Rozhodnutí o tom, že mezi pravomocným rozhodnutím o žalobě nebo o zajištění/prodloužení zajištění/nepropuštění ze zařízení a (novou) žádostí o propuštění ze zařízení musí uplynout 30 dnů, bylo plně v kompetenci zákonodárce. Zněním zákona je soud při svém rozhodování vázán.
26. Soud neshledal s ohledem na shora uvedené skutečnosti dobu zajištění žalobce nepřiměřenou ani rozpornou s právními předpisy. Soud si byl vědom, že napadené rozhodnutí žalované představovalo značný zásah do práva na osobní svobodu žalobce, avšak neshledal žalobní tvrzení o tom, že doba nutná k realizaci předání je zpravidla kratší, než jak ji určila žalovaná, dostatečně argumentačně a důkazně podloženými. Obdobně

nebyla podložena ani domněnka, že by žalobce nemusel být propuštěn ze zajištění v případě uplynutí některé z dílčích lhůt dle nařízení Dublin III. Soud zde musí presumovat, že všechny správní orgány, které budou mít co do činění s dublinským řízením v případě žalobce, budou dodržovat své povinnosti, vyplývající jim ze zákona a nařízení Dublin III, neboť je již v zájmu jich samých, aby zahájené dublinské řízení řádně proběhlo. Ze všech těchto důvodů soud nepovažoval třetí okruh žalobních námitek za důvodný.

27. Lze uzavřít, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců a nařízením Dublin III, své závěry o nezbytnosti zajištění žalobce na stanovenou dobu řádně odůvodnila a z jejího rozhodnutí bylo zřejmé, z čeho vycházela, jakými úvahami se řídila a k jakým závěrům na tomto základě dospěla. Rozhodnutí žalované netrpělo vadami nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti.
28. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně